

Овчарите наскачаха и хукнаха към него. Кир изпревари всички, лек, ловък и пъргав като котка,

— Кой избяга? — спря се задъхан той.

— Момчето. Избяга с двете лодки.

— Как с двете лодки? — стрелна го Кир. И преди другите да се усетят, той се спушна през зашумената пътечка към брега. Наистина, по средата на широката мързелива река се люлееха две лодки — лодката на Кир и прогнилата черупка, която намериха завързана на един брястов кол до брега. Траян дърпаше леко с лопатите колкото течението да го не измести надолу и чакаше да разбере какво ще стане с другарите му.

— Защо си избягал? — извика сърдито Кир.

— Че откъде да знам кой е този, — дигна рамене Траян.

Но преди Траян да обърне лодката и да се приближи към скелата, пристигнаха и другите овчарчета. Последен тичаше Орфей. Брадятият мъж, уверен, че момчетата наистина са само три, хвана Кира за ръката и го раздърпа сърдито.

— Защо сте откраднали нашата лодка, а? — сопна се той.

— За вашата лодка аз не давам една върбова треска, — отвърна спокойно Кир и смигна презрително. — Но нашият другар е постъпил умно — ако вие сте лоши хора, няма с какво да го последвате като ви вземе лодката.

— А щом е така, ние с вас двамата инък ще се разправиме! — стисна го още по-здраво брадятият мъж за ръката. Кир се извърна и го изгледа изпитателно отдолу нагоре като че ли преценяваше като каква ще да е силата му.

— Пустни ме! — рече повелително Кир и се дръпна ловко.